

Autor: Brian Rice

Inspiriran sam. Ideja je vrlo jednostavna-kao stand-up komičar napraviti ću show koristeći isječke iz najboljih i najgorih filmova o „sudnjem danu“. Time bih istražio našu fasciniranost s ovim fenomenom na način koji je istovremeno i duhovit i dubok. Također, želim ostaviti ljude da se pitaju: „Što će se dogoditi kad nestane svijeta?“

Prije 11. rujna, u kinima su prevladavali filmovi o izvanzemaljskim invazijama i udarima meteora, kao naprimjer u filmovima *Dan nezavisnosti*, *Armageddon* i *Duboki udar*. Ovi filmovi su pušteni u kina tijekom intenzivne PMT (predmilenijske tenzije).

Nakon 11. rujna, pojavilo se pitanje hoće li Hollywood ikad više moći snimiti film katastrofe koji će biti toliki hit. Stoga su se počeli snimati filmovi u kojima neprijatelji nisu više izvanzemaljci ili teroristi, nego „Majka Priroda“.

U filmu Rolanda Emmercha, *Dan poslije sutra*, „megaoluja“ smrzava sjevernu hemisferu. Još jednom, čovječanstvo je prisiljeno na borbu za opstanak.

Život i smrt nas fasciniraju. Nedavna inovacija u software-u osobnih računala nas poziva da ispunimo određen program našim podacima na temelju kojih će se izračunati točno vrijeme i datum naše smrti. Zatim postavi sat na monitoru koji odbrojava vrijeme koje nam je preostalo-tako možemo gledati kako nam život istječe dok radimo. Kako zabavno!

Globalno zatopljenje, udari meteora, podivljale nacije, prljave bombe, opasno nevrijeme, genetički eksperimenti-postoji toliko toga što nas može duboko prestrašiti. Mnogi ljudi odluče da neće razmišljati o takvim stvarima i prepuštaju profesionalcima, znanstvenicima i političarima, da se bave tim globalnim problemima. Poput Arthura Denta u filmu Douglasa Adamsa *Autostoperski vodič kroz glaksiju*, mnogi smatraju da je najbolje takve probleme smatrati kao NTP-nečijim tuđim problemom.

Komedija može biti drugi način gledanja u ponor bez da osoba poludi.

Komedija nam omogućuje da zamislimo nezamislivo i da se smijemo najmračnijim stvarima koje nam život može donijeti. Još nekoliko medija nam daje tako dobar način bijega od užasa i pritiska 21.st. Nedugo nakon napada na blizance, pojavili su se mnogi vicevi crnog humora na tu temu, koji nisu baš dobro prihvaćeni. No, tu i tamo bi koji lukavi komičar ipak uspio smanjiti bol putem humora. To može biti dobro sredstvo za smanjivanje stresa.

Često kažemo „ne znam da li bih od muke plakao ili se smijao“. Te dvije emocije su tako bliske da s vremena na vrijeme moramo gledati smrti u lice i napasti je s cvijetom koji kad se stisne špricne vodu. Kaže se da su smrt i sex najveći tabui. Izgleda da smo uspješno prebrodili naš strah od sexa, ali sa smrti je drugačija priča.

Kršćani vjeruju da kraj svijeta nije ujedno i kraj njihovog svijeta. Koliko god crno izgledalo- nuklearni ratovi, virusne pandemije, globalno zatopljenje-nije gotovo dok Bog tako ne kaže.

Dok se zabrinjavamo oko stanja Zemlje (s potpunim pravom), možemo poduzeti nešto, pa makar bilo i sitnica, da sačuvamo naš planet, drveće, ekosustave... Bilo bi dobro da se podjestimo da Bog nije udaljen ili izdovjen od svijeta kojeg je stvorio. On je blisko povezan i angažiran, od najvećih oluja do svake vlasi na našoj glavi.

Stoga je moj plan gledati smrti u lice (odnosno njenoj celuloidnoj verziji) i reći joj da ode nekog drugog gnjaviti. Ja imam još previše življenja za obaviti.

Ljudi koji vjeruju u Krista se ne moraju bojati smaka svijeta. Za mnoge druge, vjera izrečena kroz komediju može biti način kojim se donosi nada i budućnost u njihove tjeskobne svjetove.

Preuzeto sa: www.damaris.org

Prevela: Nina Narančić